

**ΚΥΡΙΟΣ ΕΧΘΡΟΣ
Ο ΡΩΣΙΚΟΣ
ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ**

**Πολιτική απόφαση
της
2ης Πολιτικής Συνδιάσκεψης
της
ΟΑΚΚΕ**

18-19 Νοέμβρη 1995

Έκδοση της ΟΑΚΚΕ

**ΥΛΙΚΑ
ΤΗΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗΣ
ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ**

18-19 Νοέμβρη 1995

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗΣ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Στις 18 και 19 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκε η πρώτη μετά το Συνέδριο Συνδιάσκεψη της ΟΑΚΚΕ. Μέσα σ' ένα πνεύμα βαθιάς επαναστατικής ενότητας και αισιοδοξίας η Συνδιάσκεψη υψώσε ομόφωνα τα κείμενα που δημοσιεύουμε παρακάτω.

α) Πολιτική Απόφαση

Σ' αυτήν επιβεβαιώνεται η ορθότητα της πρωτοπόρας πολιτικής ανάλυσης, παγκόσμιας και εσωτερικής, της ΟΑΚΚΕ και διατυπώνεται για πρώτη φορά ολοκληρωμένα η θέση για το ρώσικο σοσιαλϊμπεριαλισμό σαν τον κύριο εχθρό της Ευρώπης και της χώρας μας.

Καθορίζεται η πολιτική φάση από τον κίνδυνο του ερπεόμενου φασισμού και του πολέμου και διατυπώνεται η γενική τακτική του αντιρρώσικου δημοκρατικού και πατριωτικού μετώπου.

β) Απολογιστικές Θέσεις

Σ' αυτές αναλύονται πολιτικά οι φάσεις που πέρασε η Οργάνωση, οι δυσκολίες αυτών των φάσεων και η τεράστια σημασία που έχει για το εργατικό και δημοκρατικό κίνημα της χώρας η αταλάντευτη ενότητα και η επιμονή που κείναι η ΟΑΚΚΕ.

Στον απολογισμό αναφέρεται η κύρια αδυναμία της ΟΑΚΚΕ, που πηγάζει από τις πλευρές του ερασιτεχνισμού στη συγκρότηση ιδιαίτερα της Κ.Ε.

γ) Για τα Καθήκοντά μας

Σ' αυτά τα καθήκοντα αναλύεται σαν κεντρικό το δυνάμωμα της ΟΑΚΚΕ σε όλα τα επίπεδα, δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στο ξεπέρασμα του ερασιτεχνισμού με το δυνάμωμα του επαγγελματικού χαρακτήρα της Κεντρικής Επιτροπής.

Παράλληλα καθορίζεται σαν κύριος μοχλός της πολιτικής και οργανωτικής δουλειάς η *Νέα Ανατολή*, που θα πρέπει να σηκώσει το κύριο βάρος της πολιτικοϊδεολογικής πάλης με τον ομορποτισμό για το κέρδιμα της πρωτοπορίας του κινήματος, ξεκαθαρίζοντας την επανένταξη από το σοσιαλφασισμό.

Η Συνδιάσκεψη αποτέλεσε σταθμό για την επαναστατική ενότητα και το ποιοτικό ανέβασμα της Οργάνωσης, για την ακόμα παραπέρα συνειδητοποίηση του αναντικατάστατου και πρωτοπόρου ρόλου της ΟΑΚΚΕ όχι μόνο στην πορεία της οικοδόμησης του νέου κομμουνιστικού κόμματος της εργατικής τάξης, αλλά συνολικότερα για την πορεία της χώρας προς την πρόοδο και τη δημοκρατία.

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ

Να δυναμώσει ο επαγγελματικός χαρακτήρας της Κεντρικής Επιτροπής

Η Συνδιάσκεψη συγκέντρωσε την προσοχή της στη λύση του κεντρικού προβλήματος της Οργάνωσης. Την κάλυψη δηλαδή της απόστασης ανάμεσα στα υψηλά πολιτικά καθήκοντα που η ίδια η Οργάνωση βάζει για τον εαυτό της ανταποκριόμενη στο επίπεδο της πολιτικής

πάλης, και στη χαμηλή της οργανωτική συγκρότηση. Το πρόβλημα αυτό απαιτεί στη σημερινή περίοδο συγκεκριμένα τη λύση του ζητήματος ακριβώς γιατί η Οργάνωση μπόρεσε να βρεθεί με τη δράση της στο επίκεντρο της πολιτικής πάλης.

Η Συνδιάσκεψη εκτίμησε τη 10χρονη πορεία της ΟΑΚΚΕ σα μια "μεγάλη πορεία" δύσκολης συγκρούσε με το σοσιαλϊμπεριαλισμό σ' όλα τα μέτωπα.

Μέσα απ' αυτή την πορεία η Οργάνωση μπόρεσε ανεξάρτητα από κόπους και θυσίες, να μείνει σταθερή παρά τις τεράστιες δυσκολίες του αγώνα, να βαθύνει την πολιτική της ανάλυση, την πολιτική της τακτική και να σπάσει την απομόνωση που προσπάθησε να της επιβάλει ο σοσιαλϊμπεριαλισμός μέσα από τα τσιρπάκια του και με το πιο ενισχυμένο εσωτερικά μέτωπο να βρεθεί, από την άποψη της πολιτικής γραμμής, στο κέντρο των πολιτικών εξελίξεων.

Η Συνδιάσκεψη ομόφωνα επικύρωσε αυτή τη δράση και διατύπωσε το κομματικό ντοκουμέντο της πολιτικής απόφασης, που δίνει στην ΟΑΚΚΕ για πρώτη φορά ολοκληρωμένα τη "συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης", αλλά και τη συγκεκριμένη γραμμή για την αλλαγή αυτής της κατάστασης.

Έχουμε μπει σε μια νέα φάση, όπου όλο και πιο πολύ ανοιχτά οι δυνάμεις του σοσιαλϊμπεριαλισμού δίνουν τη μάχη για την κατάληψη της πολιτικής εξουσίας στη χώρα. Αυτό είναι που κάνει όλες τις δημοκρατικές δυνάμεις να αφυπνίζονται και να δίνουν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο τη δικιά τους αντίσταση. Όμως το πιο σημαντικό είναι πως η ΟΑΚΚΕ, μέσα από την πολιτική και την ιδεολογία της, απέδειξε όχι μόνο πως μπορεί να εκφράσει την εργατική τάξη σ' αυτήν την αντιφασιστική και αντιπολεμική πάλη, αλλά και ότι μπορεί να ανυψώσει την προλεταριακή στρατηγική σαν τη μόνη πανθενική γραμμή δημοκρατικής και παλλαϊκής διεξόδου για τη χώρα.

Αυτό το μεγάλο και ευγενικό καθήκον δέχτηκε με τον πιο αισιόδοξο τρόπο να σηκώσει πάνω της όλη η Οργάνωση και αυτό είναι που έδωσε στη Συνδιάσκεψη έναν ανώτερο, κομμουνιστικά ποιοτικό, χαρακτήρα.

Αυτό ακριβώς είναι που κάνει ακόμη πιο επιτακτική την άμεση λύση του κεντρικού προβλήματος της Οργάνωσης.

Η Συνδιάσκεψη μέσα από την πιο δημοκρατική συζήτηση και με ενιαία επαναστατική θέληση κατέληξε ομόφωνα πως το πρόβλημα αυτό μπορεί να λυθεί μόνο με το χτύπημα του ερασιτεχνισμού μέσα στο καθοδηγητικό άπειρο του Κόμματος **ΜΕ ΤΟ ΔΥΝΑΜΩΜΑ ΔΗΛΑΔΗ ΤΗΣ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ, ΠΟΙ ΠΑΝΩ ΟΤΙ ΔΕ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΔΥΝΑΜΩΜΑ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΟΥ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ**. Εκεί ακριβώς βρίσκεται σήμερα το κλειδί για την ολοκλήρωση θεωρητική, πολιτική και οργανωτική ανάπτυξη της ΟΑΚΚΕ, για την ανάπτυξη της πιο πλατιάς δημοκρατικής και αντιφασιστικής σοσια-

ρικής απέναντι στον ερπεόμενου σοσιαλφασισμό.

Η Συνδιάσκεψη αποφάσισε όλα εκείνα τα μέτρα που με τους σημερινούς σχετισμούς εξασφαλίζουν μια ανώτερη ποιοτικά λειτουργία της Κεντρικής Επιτροπής και δίνουν την κατεύθυνση για τη συγκρότηση ενός κομμουνιστικού επιτελείου τέτοιου που να μπορεί να ανεβάζει όλη την Οργάνωση και το κίνημα στο ύψος που απαιτούν τα νέα καθήκοντα της πολιτικής πάλης.

Η υλοποίηση αυτών των αποφάσεων είναι το κεντρικό καθήκον για κάθε Οακκίτη.

Η μπολσεβίκικη ενότητα και επαναστατική αισιοδοξία που κυριάρχησε στη Συνδιάσκεψη είναι η καλύτερη εγγύηση πως οι αποφάσεις θα εφαρμοστούν.

Όμως η ζωή και η πράξη είναι αυτή που θα κρίνει τα ζητήματα.

Το δυνάμωμα του επαγγελματικού χαρακτήρα της Κεντρικής Επιτροπής δεν είναι ένα απλό κομματικό κληθήματα. Αφορά το μεγάλο ζήτημα της συγκρότησης του κόμματος της εργατικής τάξης, είναι δηλαδή ένα τεράστιο πολιτικό ζήτημα.

Σαν τέτοιο, για να υλοποιηθεί, πρέπει να στηριχθεί σ' όλους τους φίλους της Οργάνωσης, στους συμπαθούντες, στις κομματικές επιτροπές, σε τελευταία ανάλυση στην ίδια την εργατική τάξη.

Εκεί ακριβώς είναι που πρέπει η Οργάνωση να στηριχθεί για να βρει ιδιαίτερα τα οικονομικά μέσα που απαιτούνται για την υλοποίηση των αποφάσεων.

Εδώ είναι απαραίτητα δύο πράγματα: Εμπιστοσύνη

στους εαυτούς μας, στην ίδια δηλαδή την Οργάνωση, πως αυτή είναι που σε ολεμέτωπη σύγκρουση με τον ομορποτισμό βαθίζει για το νέο κομμουνιστικό κόμμα, και εμπιστοσύνη στις μάζες, πως αυτές θέλουν το νέο κόμμα σαν το οξύμνο στη σσιπλά που αναδίδει ο παρκομισμένος κόσμος του σοσιαλφασισμού σα συμπίκνωση και ακραία έκφραση ολόκληρης της αστικής αντίδρασης.

Μπροστά μας ανοίγεται μια δύσκολη και σκληρή εποχή για το λαό και τη χώρα.

Όμως ταυτόχρονα δημιουργούνται όλες εκείνες οι προϋποθέσεις για την ανατροπή αυτής της κατάστασης, για ν' ανοίξει και να ευδοκίσει το μοιμοποικί της παλλαϊκής δημοκρατικής αντίστασης στον πόλεμο και το φασισμό.

Άλλο λίγαμα δεν υπάρχει από το δυνάμωμα σ' όλα τα επίπεδα της ΟΑΚΚΕ.

Η Συνδιάσκεψη απευθύνει το πιο πλατύ μέτωπο γι' αυτό το δυνάμωμα. Καλεί κάθε πολιτική επιρροή να βρεθεί όσο πιο κοντά και με όποιο τρόπο μπορεί στην Οργάνωση.

Με τη δικιά της πιο οργανωμένη ένταξη, με την οικονομική εισφορά, με το ανέβασμα της πολιτικής ζύμωσης, με την αύξηση της διακίνησης του κομματικού τύπου και των άλλων υλικών, με τη μεγαλύτερη προπαγάνδη της ναυαχίας της Ορνάνωσης.

Δυναμώστε την ΟΑΚΚΕ!

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Με την εισβολή της Σερβίας στις γειτονικές της χώρες και την πραγματοποίηση της εθνικής εκκαθάρισης στο κέντρο της Ευρώπης η ανθρωπότητα περνάει σε μια περίοδο κανιβαλισμού. Πρόκειται για μια περίοδο στην οποία ο ιμπεριαλισμός κολπάζει στην αποσύνθεσή και το τέλος του. Η μορφή που παίρνει αυτή η αποσύνθεση είναι ο πόλεμος, και μάλιστα ο παγκόσμιος πόλεμος.

Όπως σίχα είχε προβλέψει ο μεγαλύτερος μαρξιστής της εποχής μας, ο Μάο Τσε Τουνγκ, ο νέος παγκόσμιος πόλεμος ετοιμάζεται ξανά πάνω στο ευρωπαϊκό έδαφος και είναι προϊόν της επίθεσης του ρώσικου σοσιαλϊμπεριαλισμού για την κατοχή της βιομηχανικής Ευρώπης. Η κατοχή της Ευρώπης είναι αναγκαίο θέμα γι' αυτόν προκειμένου να αντιπαρατεθεί στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και να κατακτήσει την παγκόσμια ηγεμονία. Η σέρβικη επίθεση στη Γιουγκοσλαβία, η διάλυση αυτής της χώρας και η κατοχή και η καταστροφή ενός μέρους της γίνεται κάτω από ρώσικη καθοδήγηση και προστασία και αποτελεί ένα πρόβλημα για το τι σκοπεύει να πραγματοποιήσει ο ρώσικος σοσιαλϊμπεριαλισμός πάνω στα ευρωπαϊκά εδάφη.

Ο ρώσικος σοσιαλϊμπεριαλισμός, που είναι ο κύριος

εχθρός για όλες τις χώρες και τους λαούς της Ευρώπης, είναι η πιο ακραία, η πιο συγκεντρωμένη και η πιο τυπική έκφραση του ιμπεριαλισμού. Ο ιμπεριαλισμός δεν είναι παρά ο καπιταλισμός που φτάνει στο μονοπώλιο, στη σύμψηση του μονοπώλιου με την κρατική ισχύ και στην κάλυψη του μονοπώλιου με την κρατική μηχανή.

Η στρατηγική βία είναι η πιο τυπική μέθοδος που παίρνει αυτή η πάλη για την παγκόσμια ηγεμονία στην εποχή του ιμπεριαλισμού. Από αυτή την άποψη ο ρώσικος σοσιαλϊμπεριαλισμός είναι πιο χαρακτηριστική μορφή ιμπεριαλισμού απ' ό,τι ο αμερικάνικος.

Η Ρωσία είναι ο κρατικομονοπωλιακός καπιταλισμός που έχει γίνει σκέτη βία, που η χρηματιστική του καθυστέρηση σε σχέση με τους ισχυρότερους, στο κατεχθέν οικονομικό επίπεδο, αναγκάζονται του, όπως είναι οι ΗΠΑ, η Ευρώπη και η Ιαπωνία, τον υποτρέφει να περάσει μέσα από τον δρόμο της χιτλερικής Γερμανίας της φασιστικής Ιταλίας και της αυτοκρατορικής Ιαπωνίας, δηλαδή το δρόμο της αρπαχτής του πλούτου των ανταγωνιστών του.

Ο ιστορικός όρος που επέτρεψε στο ρώσικο σοσιαλϊμπεριαλισμό να κινηθεί έτσι είναι ότι αυτός βρήκε μέσα

από την ήττα του επαναστατικού ρώσικου προλεταριάτου μετά τα 1950.

Αυτή η ήττα έδωσε στο νικητή, δηλαδή στη ρώσικη αστική τάξη νέου τύπου (που βγήκε μέσα από το επαναστατικό κομμουνιστικό κόμμα σαν άρνηση της επαναστάσεως), σαν έπαβλο μια πολύ ανεπτυγμένη, υπερυψωμένη παραγωγική μηχανή. Αυτή η μηχανή πέρασε ολόκληρη στα χέρια της νέας γραφειοκρατικής μεγαλοαστικής τάξης και μετατράπηκε σε στρατιωτική μηχανή του ρώσικου νεοιμπερικού κράτους.

Είναι λοιπόν ολόκληρα μέσα στη φύση των πραγμάτων το ότι η κατάληψη της δυτικής Ευρώπης έγινε ο κύριος στρατηγικός στόχος του νέου αυτού επιθετικού ιμπεριαλισμού. Η δυτική Ευρώπη (που μαζί με την Ιαπωνία, την Αυστραλία και τον Καναδά αποτελεί το δεύτερο κόσμο, ενώ οι δύο υπερδυνάμεις αποτελούν τον πρώτο) είναι ένα άβυσσος από δεύτερης γραμμής ιμπεριαλισμούς.

Οι δυτικοευρωπαϊκοί ιμπεριαλισμοί είναι πανίσχυροι από οικονομική άποψη, μέτριοι από την άποψη της πολιτικής τους ενότητας, που είναι η Ευρωπαϊκή Ένωση, και πολύ αδύναμοι από στρατιωτική άποψη. Αυτό είναι που κάνει τη Δυτ. Ευρώπη τη βασική λεία του ρώσικου σοσιαλϊμπεριαλισμού, ο οποίος ποθεί να περάσει τον υπεραναπτυγμένο παραγωγικό μηχανισμό και την τεράστια όπλαρη χρηματιστική της ισχύ κάτω από τη δικιά του απολυτή στρατιωτική κυριαρχία. Προκειται για την ίδια ιδιομορφία που υποχρεώνει τη Δ. Ευρώπη να εκχωρεί σ' ένα μεγάλο βαθμό την πολιτική της ανεξαρτησία στην αμερικανική υπερδύναμη, που εκτελεί με το αζημίωτο χρέη στρατιωτικού προστάτη.

Επειδή ο ρώσικος σοσιαλϊμπεριαλισμός επιδιώκει την ανατροπή του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού στάτους κβο με τη βία, είναι εκείνος που με την κίνηση που και τις πρωτοβουλίες του σέρνει πίσω του τις παγκόσμιες εξελίξεις και υποχρεώνει τους ανταγωνιστές του ιμπεριαλιστές, αλλά και τους λαούς και τις χώρες του Τρίτου Κόσμου, να διαμορφώνουν πάντα σχετικά καθυστερημένα, ανάλογα με το δικό του ρυθμό, τις δικές τους τακτικές και στρατηγικές απαντήσεις.

Γ' αυτό κάθε παγκόσμια ανάλυση πρέπει να ξεδιπλώνεται ξεκινώντας από την ανάλυση της στρατηγικής και της τακτικής του ρώσικου σοσιαλϊμπεριαλισμού. Ο ρώσικος σοσιαλϊμπεριαλισμός έχει ξεκινήσει εδώ και πέντε χρόνια τη μεγάλη στρατιωτική προέλαση προς την Ευρώπη.

Αυτή η προέλαση παίρνει ωστόσο τη μορφή του τέλειου καθησυχασμού της Δύσης σύμφωνα με τις πάγιες συνθήκες της ρώσικης διπλωματίας και κάθε χιλιετικού τύπου διπλωματίας.

Έτσι, αυτό που φάνηκε σα διάλυση και κατάρρευση της ΕΣΣΔ δεν ήταν παρά η επίθεση της Ρωσίας και η κατάληψη εξ εφόδου ολόκληρης σχεδόν της στρατιωτικής και πολιτικής μηχανής της ΕΣΣΔ. Στην ΕΣΣΔ η Ρωσία ήταν ένας ηγεμόνας, ο οποίος ωστόσο μοιραζόταν την εξουσία του με τις υπόλοιπες αστικές τάξεις νέου τύπου που κυριαρχούσαν στα υπόλοιπα κράτη που αποτελούσαν την ΕΣΣΔ.

Η απόλυτη κυριαρχία της ρώσικης αστικής τάξης μέσα σ' αυτό το απέραντο ομοσπονδιακό κράτος της ΕΣΣΔ περιοριζόταν διαρκώς από τις διακρατικές παραδό-

σεις ισοτιμίας της σοβιετικής εξουσίας ανάμεσα στα διαφορετικά ομοσπονδιακά κράτη.

Με τη διάλυση της ΕΣΣΔ, που η Ρωσία καθιέρωσε, αυτή έγινε απόλυτος κύριος όλου του στρατιωτικοβιομηχανικού συμπλέγματος της ΕΣΣΔ, ιδιαίτερα του πυρηνικού οπλοστασίου και του στόλου, και μοναδικός κληρονόμος της παγκόσμιας διπλωματικής και κατασκοπευτικής μηχανής της ΕΣΣΔ.

Στη συνέχεια, βασισμένη σ' αυτή τη συντριπτική κυριαρχία, επιτέθηκε στον Καύκασο, στον οποίο προηγουμένως είχε σκορπίσει τη διχόνοια, και κυριάρχησε στην Αρμενία και τη Γεωργία, ενώ κατέσφαξε την περσική Τασσένια.

Ταυτόχρονα επιτέθηκε στις δημοκρατίες της Κεντροκινής Ασίας, εφαρμόζοντας μια ματοβαμμένη και αποτρόπαιη δικτατορία στο Τατζικιστάν, όταν αυτό απήχθησε ανοιχτά τη ρώσικη ηγεμονία. Στην ίδια περίοδο η Ρωσία με κύριο όπλο τον οικονομικό στρατηγισμό, τη στρατιωτική απειλή και τη μακροχρόνια διάβρωση του κρατικού τους μηχανισμού από τη ρωσόδουλη νομισματοοικονομία κατατάζει την πολιτική κυριαρχία στην Ουκρανία, υποτάσσει ολόκληρη τη Λευκορωσία και εξουδετερώνει τους πατριώτες στη Λιθουανία, όπου εγκαθίστα ολική της κυβέρνηση.

Στην ξεσηκωμένη Μολδαβία, που πήρε στα σοβάρη την ανεξαρτησία της και εφαρμόζοντας το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης φέλιος να ενωθεί με τη Ρουμανία, επιτέθηκε με μια στρατιά, τη διαμέλισε και την "ειρηνέυσε" με τον κλασικό τσαρικό τρόπο.

Αυτή η καταπληκτική προέλαση εξασφάλισε τη μέχρι διακρίων κατανόηση, ακόμα και στρίβη της Δύσης, ιδιαίτερα των ΗΠΑ, επειδή πραγματοποιήθηκε με τη σημαία του αντισταλινισμού και του αντικομμουνισμού, που αποτελούν τα ιδεολογικά αντανακλαστικά όλου του παλιού ιμπεριαλιστικού κόσμου. Η παρρηκία και ο αντιδραστικός χαρακτήρας του κλασικού ιμπεριαλισμού, ο ατβιθωτικός του τρόμος μπροστά στην αλήθεια και απειλητική επανάσταση των αρχών του πόνου τον οδήγησαν στη θέση ότι η ΕΣΣΔ του Μπρέζνιεφ ήταν επιθετική επειδή ήταν κομμουνιστική. Πάνω σ' αυτή την αναπόφευκτη παιδαριωδία της παγκόσμιας αστικής τάξης έπαίαν οι ηγέτες της Κ.Γ.Β Αντρέσφω και Γκορμπάτσφω για να οργανώσουν τη μεγαλύτερη επιχείρηση πολιτικού αποπροσανατολισμού όλων των εποχών, που έχει το γενικό τίτλο της περστροφικά - μεταρρυθμιστε.

Αυτό που καθύσχυσε τους δυτικούς περισσότερο από κάθε άλλο ήταν οι εσωτερικές πολιτικές και οικονομικές αλλαγές σε όλο το χώρο της πρώην ΕΣΣΔ και της χώρας της Ανατ. Γερμανίας, που εμφανίστηκαν σαν καπιταλιστικοποίηση δυτικού τύπου. Στην πραγματικότητα αυτή η διεργασία δε σημαίνει καμιά ποσοτική αλλαγή ούτε στην πολιτική, ούτε στην οικονομία, με εξαίρεση την Ανατ. Γερμανία και την Τσεχοσλοβακία. Γιατί τόσο η πολιτική όσο και η οικονομική εξουσία έμεινε στα χέρια της παλιάς γραφειοκρατικής αστικής τάξης, που ήταν παντού δεμένη με το ρώσικο σοσιαλϊμπεριαλισμό. Ιδιαίτερα στη Ρωσία η κρατικού τύπου ιδιοκτησία ολόκληρου του στρατιωτικοβιομηχανικού συμπλέγματος δεν κλόνισε καθόλου την πολιτική και οικονομική εξουσία της ανώτατης νομισματοοικονομίας. Αλλά και σε όσους τομείς της οικονομίας ανα-

πτύχθηκαν μορφές ιδιαιτικού καπιταλισμού, πάλι αυτό έγινε με τη μεταμόρφωση τμημάτων της κομμουνιστικής νομισματοοικονομίας σε αστική τάξη ιδιαιτικού καπιταλιστικού τύπου. Και σε αυτή όμως την περίπτωση το ιδιαιτικό κεφάλαιο έμεινε κάτω από την πολιτικο-οικονομική ποδηγέτηση της κρατικοκομμουνιστικής γραφειοκρατίας.

Η συνέχιση λοιπόν της κυριαρχίας των ιδίων των κρατικοκαπιταλιστικών τμημάτων της αστικής τάξης της ρώσικης ή της ρωσόδουλης γραφειοκρατίας είναι αυτή που βαθύτατα ευθύνεται για το γεγονός ότι οι χώρες της πρώην ΕΣΣΔ και οι χώρες της Ανατ. Ευρώπης, παρά τη φαινομενική πολιτική τους ανεξαρτησία, έμειναν ουσιαστικά κάτω από τη ρώσικη επικυριαρχία. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο τόσο στη Βουλγαρία όσο και στην Πολωνία και την Ουγγαρία δυναμώνει διαρκώς ο ρόλος των ρωσόφιλων και εμποδίζεται η ευρωπαϊκή δημοκρατική πορεία αυτών των χωρών. Στην πραγματικότητα τον κυρίαρχο ρόλο των πρακτόρων της των εξασφάλισε η Ρωσία με τον ελεγχόμενο από αυτήν "αδελφικό" ψευτοεμπροσθητικό τρόπο με τον οποίο έγινε η υποθήκευση "δημοκρατική αλλαγή" σε αυτές τις χώρες. Μόνο μια κοινωνική αντιγραφειοκρατική - αντιρρωσική επανάσταση θα μπορούσε ν' ανοίξει σε αυτές τις χώρες το δρόμο για την πολιτική δημοκρατία. Δεν είναι τυχαίο ότι μόνο δύο χώρες του πρώην σοβιανού της Βαλτικής πέσαν στην ευρωπαϊκή τροχιά, η Ανατολική Γερμανία και η Τσεχία. Αυτές οι δύο χώρες ήταν αλλοστε οι απτες παραχωρήσεις της Μόσχας, παραχωρήσεις που έκαναν τους δυτικούς ιμπεριαλιστές να συγχωρούν τους εαυτούς τους για το τέλος, δίχως, της ρώσικης απειλής.

Όμως και οι δύο αυτές παραχωρήσεις κρύβουν μέσα τους ισάριθμες κατακτήσεις της ρώσικης διπλωματίας και ο ιστορικός ισολογισμός των κερδών - ζημιών θα γίνει αργότερα. Προς το παρόν αξίζει να σημειωθεί ότι στην περίπτωση της Ανατ. Γερμανίας η Ρωσία πήρε σαν αντάλλαγμα της ενσωμάτωσης των πυρηνικών υφολογισμών της Δυτ. Γερμανίας, που ήταν ακριβώς εκείνος ο παράγοντας που εμπόδιζε την ΕΣΣΔ στα μέσα της δεκαετίας του '80 να εξαπολύσει την επίθεσή της ενάντια στην Ευρώπη. Ακόμα η Ρωσία πήρε σαν αντάλλαγμα τη δυνατότητα να διαθέσει τους ατιμώρητους ανθρώπους της μέσα στον ανατολικογερμανικό κρατικό μηχανισμό, για να κάτσει να εισοδημό μέσα στα πιο ψηλά πολιτικά κλιμάκια του νέου ενιαίου γερμανικού κράτους, ιδιαίτερα μέσα στο υφεσιακό σοσιαλδημοκρατικό κόμμα.

Ένας πρώτος καρπός αυτής της διεύδοσης έλλοσσε είναι η δημιουργία του ναζιστικού ρεύματος στην ενιαία Γερμανία, μέσα από τις διαλυμένες κοβες του σοσιαλφασιστικού ψευτοκομμουνιστικού κόμματος της Ανατ. Γερμανίας, αλλά και η καλλιέργεια της αντίθεσης ανάμεσα στα δύο τμήματα του λαού της ενιαίας Γερμανίας.

Σε ότι αφορά την Τσεχοσλοβακία, τα ρώσικα κέρδη είναι πιο σαφή, γιατί εδώ ο σοσιαλϊμπεριαλισμός κατάφερε να διαμελίσει τη χώρα και μέσα του προκράτους της σοσιαλφασιστών να κερδίσει την κυριαρχία της Σλοβακίας. Αν σε αντιρρόπηση η Τσεχία πέτυχε τη μεγαλύτερη δυνατή αναγκιστρωση από τη Ρωσία, είναι γιατί εκεί η αντιρρωσική αστική τάξη έδωσε ισχυρά χτυπήματα στη ρωσόδουλη γραφειοκρατία, που ήταν πιο πολύ εκτεθειμένη από παντού για τον αντεθνικό της ρόλο

στην εισβολή του '68.

Η ΡΩΣΙΚΗ ΠΡΟΕΛΑΣΗ ΣΕ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΕΠΙΠΕΔΟ

Πέρα από την προέλαση της στο εγγύς εξωτερικό, η διπλωματία καθησυχασμού της περστροφικά και της μεταρρυθμιστε έφερε στο ρώσικο σοσιαλϊμπεριαλιστικό τεράστιες κατακτήσεις στο παγκόσμιο επίπεδο.

Αυτές οι κατακτήσεις δε διεκολούνθηκαν μόνο από την τακτική της του "υπόβιου κοριού", αλλά και από τις νέες πλούσιες ιδεολογικές προπαγανδιστικές της μεταμορφώσεις αυτές της περιόδου.

Η μονότονη φορεσιά του επαναστατικού μαρξισμού εξασφάλισε στη Ρωσία για ένα μεγάλο διάστημα τις συμμάχους των λαών και του προλεταριάτου όλης της γης. Όμως με τον καιρό η ιμπεριαλιστική φασιστική πραγματικότητα της ρώσικης πολιτικής έφευρε αυτή τη συμπαθέα και η κόκκινη φορεσιά βοήθησε τη Ρωσία περστροφικά στο να εμποδίσει την ανάπτυξη, παντού στον κόσμο, μιας αληθινής κόκκινης πρωτοπορίας. Αυτός ο κίνδυνος ήταν έντονος όσο η Κίνα ήταν επαναστατική. Με την άνοδο και εκεί του σοσιαλφασισμού στην εξουσία μετά το 1980 και τη σταδιακή μετατροπή της Κίνας σε χώρα επίσης σοσιαλϊμπεριαλιστική, η αποκλειστική κόκκινη φορεσιά δεν ήταν υποχρεωτική για τη Ρωσία. Και όχι μόνο δεν ήταν υποχρεωτική, αλλά γινόταν ολόκληρα ένα ασήκωτο βάρος, γιατί της στερούσε πολιτισμικές πολιτικές συμμαχίες με την παγκόσμια αντιστροφή, αλλά και με βαθιά ριζωμένες ιδεολογικές προκαταλήψεις των ιδίων της των μαζών.

Έτσι, ο σοσιαλϊμπεριαλισμός σήκωσε τρεις νέες σημαίες, δίχως ωστόσο να ποδοπατήσει την κόκκινη (που παρέμεινε η κατεξοχήν σημαία της ρώσικης γραφειοκρατικής αστικής τάξης, η καθοδηγητική σημαία του αντιδυτικισμού και του αντικαπιταλισμού φασιστικού τύπου της ρώσικης γραφειοκρατικής αστικής τάξης).

Σήκωσε τη σημαία και τα σύμβολα του μεγαλορρωσικού εθνικισμού, τη σημαία της ορθόδοξης έτσι και τη σημαία του πανσλαβισμού, διαμορφώνοντας έτσι ένα πρωτοφανές για το εύρος και το φαντασιώ του πολιτικο-ιδεολογικό μέτωπο φασισμού, πολέμου και ιδεολογικού μεσοπλάνα. Ένα μέτωπο που ήδη έχει πάρει το σωστό χαρακτηρισμό "βασιόκτικη πανοικία". Με αυτό τον ιδεολογικό εμπλουτισμό και την ανανέωση, ο ρώσικος σοσιαλϊμπεριαλισμός μπόρεσε να συσπεράσει τον ίδιο το ρώσικο λαό, που ήταν αδιάφορος στη μηεπιδεικτική φροσολογία του "προλεταριακού σοβιετισμού", και να διαμορφώσει μια πολεμική επιθετική ατμόσφαιρα μέσα στις απελτισμένες και εξθλιωμένες μάζες. Κυρίως, όμως, χάρη σε αυτόν τον εμπλουτισμό ο ρώσικος σοσιαλϊμπεριαλισμός δυνάμωσε γοργά τη διεύδοσή του μέσα στον Τρίτο Κόσμο.

Ο Τρίτος Κόσμος είναι οι χώρες και οι λαοί που καταπιέζονται από τον ιμπεριαλισμό και το σοσιαλϊμπεριαλισμό και η στάση του θα κρίνει την έκβαση κάθε παγκόσμιας αναμέτρησης.

Ο ρώσικος σοσιαλϊμπεριαλισμός κιάλα από την εποχή της ΕΣΣΔ αξιοποίησε την οικονομική κατάρρευση που ασκούν οι ΗΠΑ και οι χώρες του δεύτερου κόσμου στον τρίτο για να τον σέρει στο δικό του αντιδυτικό μέτωπο.